

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 68.971 van 23 oktober 1997
in de zaak A. 74.598/VII-15.575.**

In zake : Joris LISABETH,
die woonplaats kiest bij
Advocaat G. VAN NEVEL,
kantoor houdende te
SINT-MARTENS-LATEM (DEURLE),
Warandedreef 3

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat I. LAUREYS,
kantoor houdende te BUGGENHOUT,
Provincialebaan 22.

tussenkomen partij :

Paul COUSSEMENT,
wonende te DENTERGEM,
Deinzestraat 125.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Joris LISABETH
op 8 juni 1997 heeft ingediend om, eensdeels, de
schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de
beslissing van de Vlaamse minister van Leefmilieu en
Tewerkstelling van 20 maart 1997, waarbij het besluit
van de bestendige deputatie van de provincieraad van
Oost-Vlaanderen van 23 december 1983, houdende weigering
aan Paul COUSSEMENT van een vergunning voor de exploi-
tatie te 9800 Deinze (Gottem), Oude Heirbaan, op een
perceel ten kadaster bekend onder sectie A, nr. 683A
(6e afdeling) van een inrichting voor het kweken van
mestkippen en/of kalkoenen, bestaande uit drie stallen
met elk een capaciteit van 16.000 mestkippen of
8000 kalkoenen (totaal 28.000 mestkippen of

24.000 kalkoenen, wordt opgeheven, en de vergunning wordt verleend voor een termijn van twintig jaar, anderdeels, "verwerende partij zich te horen een dwangsom van 100.000 frank per dag opleggen verschuldigd aan verzoeker per dag vertraging in de uitvoering van het tussen te komen arrest dat de schorsing beveelt";

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 19 augustus 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 11 september 1997;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat G. VAN NEVEL, die verschijnt voor verzoeker, van Advocaat F. DE BISSCHOP die, loco Advocaat I. LAUREYS verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat R. VERSTRINGHE, die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat Paul COUSSEMENT aan wie de bestreden exploitatie werd verleend, met een verzoekschrift van 19 juni 1997 vraagt om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen;

2. Overwegende dat zowel verzoeker als de verwerende partij een niet in het procedurereglement voorziene memorie hebben ingediend; dat die stukken uit de debatten moeten worden geweerd;

3. Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

3.1. Verzoeker krijgt op 10 maart 1978 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen een exploitatievergunning voor een pluimveebedrijf met 25.000 dieren, en dit voor een termijn van vijftien jaar. Op 1 oktober 1992 wordt de uitbatingsvergunning van verzoeker door de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen verlengd voor een periode van twintig jaar met de optie om er hetzij 25.000 moederdieren, hetzij 70.000 gewone vleeskippen te houden.

Verzoeker betoogt dat zijn stallen speciaal voor mestkuikens-moederdieren werden geconcipieerd en ingericht.

3.2. Paul COUSSEMENT dient op 11 maart 1983 een aanvraag in strekkende tot het verkrijgen van een vergunning voor de exploitatie te Deinze (Gottem), Oude Heirbaan, op een perceel sectie A, nr. 683a, van een inrichting voor het kweken van voor de slacht bestemde mestkuikens en/of kalkoenen, omvattende 48.000 mestkuikens of 24.000 kalkoenen per opzet.

Verzoeker dient een bezwaarschrift in waarin hij onder meer wijst op het onafwendbaar besmettingsgevaar doordat er op gewone pluimveebedrijven geen enkele verplichting inzake ziektebestrijding rust.

Op 23 december 1983 weigert de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen aan Paul COUSSEMENT de gevraagde vergunning.

Tegen die weigering stelt Paul COUSSEMENT beroep in.

3.3. Met een ministerieel besluit van 21 november 1984 wordt het weigeringsbesluit van 23 december 1983 opgeheven en wordt de gevraagde vergunning verleend.

3.4. Met het arrest nr. 32.559 van 11 mei 1989 wordt het ministerieel besluit van 21 november 1984 vernietigd wegens onvoldoende motivering en omdat het advies van de diergeneeskundige inspectie van het Ministerie van Landbouw niet was ingewonnen en de gevolgen van de exploitatie van de inrichting op diergeneeskundig gebied niet waren onderzocht.

3.5. Ondertussen had een ministerieel besluit van 4 oktober 1985 de exploitatievoorwaarden van de op 21 november 1984 verleende vergunning gewijzigd. Ook die beslissing wordt terwille van de duidelijkheid in het rechtsverkeer vernietigd door 's Raads arrest nr. 37.927 van 24 oktober 1991.

3.6. Na het vernietigingsarrest van 11 mei 1989 dient de minister opnieuw te beschikken op het beroep dat Paul COUSSEMENT tegen het weigeringsbesluit van 23 december 1983 van de bestendige deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen had ingediend, hetgeen gebeurt met een ministerieel besluit van 22 augustus 1991 : het deputatiebesluit van 23 december 1983 wordt andermaal opgeheven en aan Paul COUSSEMENT wordt een vergunning verleend voor een termijn van twintig jaar om een

inrichting te exploiteren voor het kweken van 48.000 mestkuikens of 24.000 kalkoenen per opzet.

3.7. Het besluit van 22 augustus 1991 wordt geschorst met 's Raads arrest nr. 38.508 van 16 januari 1992 en vernietigd met 's Raads arrest nr. 39.978 van 2 juli 1992. In het schorsings- en vernietigingsarrest wordt vastgesteld dat verzoeker weliswaar met de kweek van slachtkuikens was begonnen doch dat zulks juist het gevolg was van de nabijheid van het pluimveebedrijf van Paul COUSSEMENT met het daaruit voortvloeiende besmettingsgevaar voor verzoekers fokdieren en verzoeker nog altijd een moederdierenbedrijf wil exploiteren, dat de vergunningverlenende overheid aan dit laatste gegeven bewust was voorbijgegaan en aldus het in het arrest nr. 32.559 van 11 mei 1989 beslechte rechtspunt, namelijk dat geen vergunning kan worden verleend zonder dat de hinder die de geplande exploitatie op diergeneeskundig gebied veroorzaakt, wordt onderzocht en met die hinder wordt rekening gehouden, had ontweken. Vastgesteld wordt dat de adviesverlenende overheidsorganen en de vergunningverlenende overheid de hinder en de risico's die de exploitatie op diergeneeskundig gebied, onder meer wat betreft besmettelijke ziekten, weliswaar op algemene wijze hadden onderzocht, maar dat zij niet hadden stilgestaan bij het bijzondere geval waarbij een moederdierenbedrijf naast een gewoon pluimveebedrijf ligt.

3.8. Na het vernietigingsarrest nr. 39.978 van 2 juli 1992 wordt de beroepsprocedure tegen het deputatiebesluit van 23 december 1983 andermaal hernomen.

In het kader van die beroepsprocedure worden een reeks adviezen ingewonnen.

Alle adviezen zijn gunstig.

Het advies van de veterinaire diensten van het Ministerie van Middenstand en Landbouw van 23 oktober 1995 luidt als volgt :

"Het advies van de Veterinaire Diensten bestemd voor AMINAL is gebaseerd op de vigerende reglementering, de bedrijfshygiënische toestand op beide bedrijven, de activiteiten die er beoefend worden en de hier eventueel uit voortvloeiende risico's voor ziekteoverdracht.

De relatief korte afstand nl. amper 100 meter, tussen de pluimveestallen van de heer COUSSEMENT en de meer oostelijk ingeplante stallen van de heer LISABETH is vaststaand, doch geen element om op basis daarvan een negatief advies te formuleren.

Het gevolg van een kleine onderlinge afstand tussen bedrijven is dat er ter plaatse een verhoogde densiteit aan pluimvee ontstaat. Op zich is dit niet uitzonderlijk, vermits dergelijke situaties zich bv. ook in andere dierlijke sectoren voordoen.

Het voorkómen van ziekte-insleep in een dichtbezet gebied vraagt bijzondere waakzaamheid van de bedrijfsleider, die erop moet toezien zijn bedrijf epidemiologisch gescheiden te houden van andere bedrijven op korte afstand. Dit is mogelijk in aanwezigheid van een aangepaste infrastructuur en het nemen van preventieve hygiënemaatregelen, alsook een strikte toepassing van de aan het produktietype aangepaste vaccinatieschema's onder toezicht van een dierenarts.

Zulke maatregelen behelzen gecontroleerd personenverkeer '(omkleedlokaal, bedrijfskledij, laarzen, slotvaste staldeuren), weren van vogels en ongedierte, toepassen van de all-in all-out methode, geen gebruik maken van bedrijfsvreemd gereedschap of materialen (bv. kratten), strenge hygiëne bij het verzamelen en laten ophalen van gestorven pluimvee, in acht nemen van de reinigings- en ontsmettingsvoorschriften bij vervoer, gebruik van apparatuur voor reiniging en ontsmetting van de gebouwen bij elke leegstand, bij opzet vertrekken van eendagskuikens of opfokmateriaal afkomstig van erkende broederijen of vermeerderingsbedrijven.

De verantwoordelijken van beide bedrijven hebben voldoende beroepskennis en beschikken op hun bedrijf over de nodige uitrusting om hieraan tegemoet te komen.

Indien op het bedrijf van de heer LISABETH moederdieren worden gehouden of indien het bedrijf werd ingericht als broederij dient de inrichting van de Heer LISABETH te beschikken over een erkenning. De erkenningsvoorwaarden zijn bepaald in bijlage II van de EG richtlijn 90/539/EEG van de Raad van 15 oktober 1990 tot vaststelling van veterinaire rechtelijke voorschriften voor het intracommunautaire handelsverkeer en de invoer uit derde landen van pluimvee en broedeieren. Deze bepalingen zijn omgezet in de Belgische reglementering, in het bijzonder in het M.B. van 20 juli 1992 tot uitvoering van de artikelen 2, 6, 7 en 11 van het K.B. van 12 juni 1970

betreffende de bestrijding van besmettelijke ziekten van pluimvee en andere neerhofdieren, alsook het in de handel brengen van broedeieren, eendagskuikens en fokpluimvee.

In deze Europese en Belgische reglementering is er geen enkele bepaling die de sanitaire erkenning van een vermeerderingsbedrijf of een broederij, en bijgevolg haar exportkansen, in het gedrang brengt, louter omdat in een naburig bedrijf gebruikspluimvee, zoals vlees- of legkippen of kalkoenen, gehouden wordt. Het eventuele besmettingsgevaar dat uitgaat van naburige bedrijven wordt onder controle gehouden, niet door de inplanting van een buurtbedrijf te verbieden of afstandsregels op te leggen, maar door te bepalen dat de voorzieningen in het erkend bedrijf afgestemd zijn op het produktietype zodanig dat insleep van ziekten kan worden voorkomen. Men mag dus zeker niet stellen dat besmettingsgevaar onafwendbaar is.

Anderzijds worden evenmin exporttoelatingen gegeven indien een erkend bedrijf gesitueerd is in een beschermingsgebied (straal tenminste 3 km) of een toezichtsgebied (straal tenminste 10 km) afgebakend rond een haard van aviaire influenza of de ziekte van Newcastle.

In deze context is ziektepreventie meer dan het weren van buurtbedrijven door expliciete afstandsregels voor te schrijven. Het is bovendien volstrekt onaanvaardbaar afstand als parameter te hanteren om andere redenen dan in verband met ruimtelijke ordening of milieukundige redenen. Deze aspecten behoren niet tot de bevoegdheid van het Ministerie van Middenstand en Landbouw.

In de diergeneeskundige reglementering wordt een 'beslag' aangeduid als de dieren die gehouden worden binnen een bepaalde geografische entiteit of bedrijf. Binnen een geografische entiteit kan gelijktijdig een rundveebeslag, een varkensbeslag en/of een pluimveebeslag aanwezig zijn, maar er zijn nooit 2 rundveebeslagen of 2 varkensbeslagen en er kan ook maar 1 verantwoordelijke zijn per beslag. In het geval van de heer COUSSEMENT en de heer LISABETH gaat het over 2 verschillende pluimveebeslagen elk binnen hun geografische entiteit. Het belangrijkste element voor deze scheiding is niet de onderlinge afstand, maar het feit dat ze elk een afzonderlijke epidemiologische eenheid vormen, elk met hun eigen produktiemiddelen. Overdracht van een ernstig ziekteprobleem, bv. de ziekte van Newcastle, tussen 2 bedrijven is nooit uitgesloten, doch is in de eerste plaats te wijten aan andere contacten dan bv. de overdracht via de lucht. De relatief korte afstand tussen 2 bedrijven speelt ook een rol, maar is steeds ondergeschikt aan andere risicofactoren.

Er is geen enkele reden om te twijfelen aan het feit dat een van beide partijen de wettelijk voor-

geschreven bedrijfshygiënische maatregelen niet zou toepassen.

Mits inachtneming van de algemene en bijzondere uitbatingsvoorwaarden op het bedrijf van de heer COUSSEMENT, is het advies van de Veterinaire Diensten dan ook gunstig".

3.9. Op 20 maart 1997 wordt het thans bestreden ministerieel besluit genomen. De belangrijkste overwegingen van dat besluit zijn de volgende :

"Overwegende dat de Raad van State reeds tot tweemaal toe een ministerieel besluit, houdende uitspraak over het beroep, heeft vernietigd, respectievelijk bij arrest nr. RVS/32559 van 11 mei 1989 en arrest nr. RVS/39978 van 02 juli 1992; dat terdege rekening dient worden gehouden met de motivering van deze arresten;

Overwegende dat in het eerste arrest wordt gesteld dat verplicht het advies van de veeartsenijkundige dienst diende worden ingewonnen, dat de hinder die de gevraagde inrichting zou kunnen veroorzaken op diergeneeskundig gebied diende te worden onderzocht, dat met die hinder diende rekening te worden gehouden en dat, door het louter verwijzen naar adviezen en het in algemene bewoordingen stellen van de toelaatbaarheid van de inrichting vanuit het oogpunt 'hinder', de motivering van het ministerieel besluit niet volstond; dat door het inwinnen van het advies van de Veterinaire Diensten van het Ministerie van Landbouw en Middenstand en door het in extenso opnemen van de diverse adviezen in het besluit aan de opmerkingen van het arrest wordt voldaan;

Overwegende dat in het tweede arrest wordt gesteld dat er bij het advies van de Diergeneeskundige Inspectie er wordt van uitgegaan dat de heer Joris LISABETH geen moederdieren meer houdt en er dus geen rekening mee wordt gehouden dat hij wel nog de intentie heeft om moederdieren te houden en er in het advies dan ook niets, laat staan iets specifiek, gezegd wordt over het besmettingsgevaar dat de inplanting van een slachtkuiken- of kalkoenkwekerij meebrengt voor een nabijgelegen vermeerderingsbedrijf van veredelde ouderdieren van pluimvee en dat hiermee het in het eerste arrest beslechte rechtspunt werd ontweken; dat er in het huidige advies van de Veterinaire Diensten van het Ministerie van Landbouw en Middenstand er wel degelijk rekening wordt gehouden dat de heer Joris LISABETH op zijn bedrijf moederdieren kan houden; dat evenwel in het advies wordt gesteld dat indien moederdieren worden gehouden of indien het bedrijf ingericht wordt als broederij het dient te beschikken over een erkenning conform de bepalingen van het Ministerieel Besluit van 20 juli

1992 tot uitvoering van de artikelen 2, 6, 7 en 11 van het Koninklijk Besluit van 12 juni 1970 betreffende de bestrijding van besmettelijke ziekten van pluimvee en andere neerhofdieren, alsook het in de handel brengen van broedeieren, eendagskuikens en fokpluimvee; dat deze erkenningsvoorwaarden o.a. uitbatingsvoorwaarden bevatten die specifiek gericht zijn op de diergeneeskundige aspecten; dat in de Europese en Belgische reglementering terzake er geen enkele bepaling bestaat, die de sanitaire erkenning van een vermeerderingsbedrijf of een broederij, en bijgevolg haar exportkansen, in het gedrang brengt, louter omdat in een naburig bedrijf gebruikspluimvee, zoals vlees- of legkippen of kalkoenen, gehouden wordt; dat het eventuele besmettingsgevaar dat uitgaat van naburige bedrijven onder controle wordt gehouden, niet door de inplanting van een buurtbedrijf te verbieden of afstandsregels op te leggen, maar door te bepalen dat de voorzieningen in het erkend bedrijf afgestemd zijn op het produktietype zodanig dat insleep van ziekten kan worden voorkomen; dat men dus zeker niet mag stellen dat besmettingsgevaar onafwendbaar is; dat hiermee voldaan wordt aan de opmerkingen van het arrest;

Overwegende dat uit de nieuw uitgebrachte gunstige adviezen voldoende blijkt dat de hinder inherent aan de inrichting mits naleving van de opgelegde exploitatievoorwaarden tot een aanvaardbaar niveau beperkt kan worden; dat de inrichting bijgevolg bestaanbaar is met de omgeving";

4. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

4.1. Overwegende dat verzoeker omtrent het moeilijk te herstellen ernstig nadeel volgende uiteenzetting geeft :

"De Raad van State heeft inzake dezelfde initiële vergunningsaanvraag dedato 11 maart 1983 van de heer Paul COUSSEMENT tussen dezelfde partijen het

schorsingsarrest nr. 38.508 dedato 16 januari 1992
gewezen.

Deze zaak is bij de Raad gekend onder
nr. A. 45.526/VII-10.487.

Krachtens het gezag van gewijsde van dit
schorsingsarrest dient aangenomen :

'dat bezwaarlijk staande kan worden gehouden dat
verzoeker de exploitatie van een fokbedrijf
verzaakt heeft; dat verzoeker anderzijds anneme-
lijk maakt dat het nadeel meer dan pecuniair is;
dat de verwerende partij alleszins slecht geplaatst
is om te stellen dat verzoeker dan maar het
'vetmesterijbedrijf' moet blijven houden nu zij
staande houdt dat verzoeker daarvoor niet over de
vereiste vergunning beschikt; dat op de door
verzoeker aangevoerde gronden aangenomen kan worden
dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het
bestreden ministerieel besluit van 22 augustus 1991
hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan
berokkenen'.

Het rechtmatig karakter van het optreden van
verzoeker kan niet betwist worden en tot op heden
geldt dat de uitvoering van de bestreden beslissing
hem een moeilijk te herstellen nadeel berokkent.

Immers, de bestreden uitbatingsvergunning houdt
niet alleen in dat de heer Paul COUSSEMENT de twee
bestaande -in resp. 1985 en 1992 gebouwde- pluimvee-
hokken vermag te exploiteren overeenkomstig de
voorwaarden van deze vergunning, doch daarenboven
impliceert het bestreden M.B. dat de heer Paul
COUSSEMENT thans vergund wordt nog de derde pluim-
veestal te bouwen en te exploiteren. De aan Paul
COUSSEMENT op 11.1.1983 verleende bouwvergunning
(stuk 7) koppelde de realisatie van de bouwwerken
immers aan het bestaan van de uitbatingsvergunning.

Enkel de schorsing en de daaropvolgende vernietig-
ing van het bestreden Ministerieel Besluit van
20.03.1997 kan de definitieve teloorgang van ver-
zoekers' pluimveevermeerderingsbedrijf aan de
Oude Heirbaan te Deinze (Gottem) verhinderen.

Zonder schorsing dreigt verzoeker op het aanpalend
terrein met drie pluimveestallen geconfronteerd te
worden, in plaats met de thans reeds bestaande twee
pluimveestallen. De bijkomende derde stal zal nog het
meest vlakbij ingeplant worden. (stuk 9b).

In het licht van de antecedenten van de procedure
bestaat er tevens aanleiding tot het opleggen van een
dwangsom aan de verwerende partij gezien de wijze
waarop verwerende partij haar besluit heeft genomen
met miskennis van alle toepasselijke regels, is het
niet onwaarschijnlijk dat verwerende partij niet
onmiddellijk gevolg zal geven aan het arrest gelet op
het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat daaruit
zal voortvloeien vraagt verzoeker een dwangsom van
100.000 frank per dag verschuldigd aan verzoeker";

4.2.1. Overwegende dat verzoeker onder verwijzing naar het schorsingsarrest nr. 38.508 van 16 januari 1992 op een affirmatieve wijze stelt dat zijn pluimveevermeerderingsbedrijf definitief teloor zal gaan; dat evenwel de situatie in evengenoemd arrest beschreven, fundamenteel verschillend is van de thans aan de orde zijnde situatie; dat immers uit het schorsingsarrest nr. 38.508 en het daaropvolgend vernietigingsarrest nr. 39.978 blijkt dat de veterinaire problematiek van de inplanting van een pluimveebedrijf van Paul COUSSEMENT naast een pluimveevermeerderingsbedrijf van verzoeker noch door de vergunningverlenende overheid noch door enig adviserend overheidsorgaan terdege was onderzocht, zodat er terecht ernstige vragen rezen over veterinaire risico's die de inplanting van een pluimveevermeerderingsbedrijf zou meebrengen; dat, evenwel, in de voorliggende zaak, zoals blijkt uit het sub 3.8. weergegeven advies van de veterinaire diensten van het Ministerie van Middenstand en Landbouw de veterinaire risico's thans wel zijn onderzocht en dat uit dat onderzoek blijkt dat het verlenen van een exploitatievergunning voor een uitbreiding van het pluimveebedrijf van Paul COUSSEMENT geen onoverkomelijke veterinaire problemen hoeft op te leveren voor de exploitatie van een pluimveevermeerderingsbedrijf door verzoeker; dat tegenover dat omstandig en inhoudelijk door verzoeker niet bekritiseerd advies staat verzoekers blote bewering, die uitsluitend is onderbouwd door de verwijzing naar een niet meer terzake doend schorsingsarrest, dat zijn pluimveevermeerderingsbedrijf definitief teloor zal gaan; dat verzoeker dan ook niet overtuigt in zijn stelling dat het hem toegebracht nadeel meer dan pecuniair is;

4.3. Overwegende dat de vaststelling dat niet is voldaan aan de tweede in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State gestelde voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel vol-

staat om de vordering te verwerpen zonder dat de door de tussenkomende partij opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid moet worden onderzocht; dat dienvolgens eveneens de vordering tot het opleggen van een dwangsom moet worden afgewezen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van Paul COUSSEMENT in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing alsmede tot het opleggen van een dwangsom wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drieëntwintig oktober 1900 zevenennegentig, door :

Mevr. M.-R. BRACKE,
V. WAUTERS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

M.-R. BRACKE.